

1

Rușii își alintă elicopterul lor de luptă Kamov 50 cu numele Cernaia Akula – Rechinul Negru. Numele se potrivește, întrucât aparatul este zvelt și rapid, zboară cu agilitate și, mai presus de toate, este un ucigaș extrem de eficient.

O pereche de Rechini Negri ieși dintr-un bloc de ceată de dinaintea zorilor și trecu pe sub cerul lipsit de lună cu o viteză de vreo 370 km/h, la doar zece metri deasupra terenului dur al văii. Goneau împreună prin noapte în formăție strânsă, cu luminile de poziție stinse. Zburau la rasul pământului, pe urmele unei albii secate de-a lungul văii, la o distanță de treizeci de kilometri nord-vest de Argvani, cea mai importantă aşezare apropiată de acolo, din vestul Daghestanului.

Rotoarele coaxiale ale elicopterelor tăiau aerul puțin dens de munte. Designul unicat cu rotoare gemene al aparatelor făcea inutilă prezența unui rotor la coadă, iar acest fapt conferea aeronavei viteză, deoarece o mai mare parte din puterea motorului putea fi îndreptată către propulsie; totodată, aceste aeronave erau mai puțin vulnerabile față de tirurile de la sol, fiindcă punctele unde o lovitură putea genera o defecțiune devastatoare erau reduse la unul singur.

Împreună cu alte sisteme redundante – un rezervor de combustibil care se etanșă singur și o structură construită parțial din elemente composite, cum era kevlarul –, această caracteristică face din Rechinul Negru o armă de luptă extrem de durabilă. Însă pe cât este de rezistent, modelul KA-50 este la fel de mortal. Cele două apărate care se îndreptau spre ținta lor din Caucazul de Nord rusesc dispuneau de o încărcătură completă de muniție aer-sol. Fiecare elicopter ducea cu el patru sute cincizeci de proiectile de 30 de milimetri pentru tunurile de sub pântecul aparatului, patruzeci de rachete neghidate de 80 de milimetri, încărcate în două

lansatoare-canistră laterale, și o duzină de rachete aer-sol AT-16 ghidate, care atârnau de doi piloni externi.

Cele două aparate KA-50 erau modele Nochny (nocturne), așa că se descurcau fără cusur prin beznă. În vreme ce se apropiau de obiectiv, doar echipamentul de vedere nocturnă al piloților, ecranele lor ABRIS cu hărți mobile și radarul FLIR (Forward-Looking Infrared Radar), împiedica elicopterele să se ciocnească unul de altul, de pereții abrupti de stâncă de pe ambele laturi ale văii sau de peisajul vălurit de dedesubt. Pilotul din frunte își verifică timpul până la întâmpinarea apărutului căștii:

– *Semi minute.* Șapte minute.

– *Ponial.* Am înțeles, veni replica de la aparatul din spatele lui.

În satul care avea să ardă peste șapte minute, cocoșii încă dormeau.

Israpil Nabiiev se odihnea acolo pe o pătură de lână, deasupra unui pat de paie, într-un şopron aflat în centrul unui grup de clădiri de pe pantă stâncosă. Încerca să doarmă. Își afundă capul în haină și își încrucișă strâns brațele în jurul echipamentului lipit de piept. Barba deasă îi izola obrajii de frigul din şopron, dar vârful nasului îi ardea. Mănusile îi țineau degetele calde, însă curentul rece care șuiera prin şopron îi ridica mâncurile până la coate.

Nabiiev era din orașul Makhachkala, de pe țărmul Mării Caspice. Avu-se parte de nopți în care dormise prin şoproane, peșteri, corturi și tranșee sub cerul liber, dar crescuse într-un apartament de bloc din beton, având curent electric, instalație de apă și televizor la dispoziție, iar în acel moment ducea dorul aceluia confort. Cu toate astea, își ținea motivele de supărare pentru el însuși. Știa că excursia din zilele acelea era necesară. O parte din datoria lui consta în a face inspecții ale trupelor la fiecare câteva luni, indiferent că-i plăcea sau nu.

Cel puțin nu suferea de unul singur. Nabiiev nu se ducea *nicăieri* de unul singur. În şopronul friguros stăteau înghesuiți, alături de el, cinci membri ai echipei de securitate personală. Deși era întuneric deplin, le putea auzi sforăitul și le adulmeca miroslul trupurilor și al unsorii de pe Kalașnikovurile lor. Ceilalți cinci oameni care îl însoțiseră din Makhachkala stăteau de pază afară, alături de jumătate din forțele locale. Fiecare dintre oamenii de afară era treaz, cu pușca în poală și un ibric cu ceai în apropiere.

Israpil își păstra mitraliera lângă el, deoarece arma reprezenta ultima lui linie de apărare. Avea un AK-74U, varianta cu țeavă retezată a venerabilului, dar încă periculosului Kalașnikov. Când se întoarse pe o parte ca să se mai ferească de curent, întinse mâna înmănușată, atinse mânerul din plastic al

pistolului-mitralieră și-l trase mai aproape de el. Se zvârcoli alte câteva clipe, apoi se rostogoli pe spate. Era al naibii de greu să găsească o poziție confortabilă cu bocancii în picioare, centura armei prinșă de mijloc și încărcătoarele cu cartușe legate de partea superioară a pieptului.

Nu doar disconfortul șopronului și al echipamentului personal erau cele care îl țineau treaz. Mai rău era cu grija în creștere față de un atac împotriva lor.

Israpil își dădea seama foarte bine că era o tintă de soi pentru ruși, deoarece știa ce spuneau aceștia despre el – că el reprezenta viitorul rezistenței. Viitorul poporului său. Nu doar viitorul Daghestanului islamic, ci viitorul unui califat islamic în Caucaz.

Nabiyev constituia o prioritate pentru Moscova, întrucât el își petrecuse, practic, întreaga viață războindu-se cu rușii. Lupta împotriva lor de când împlinise unsprezece ani. Omorâse primul rus în Nagorno-Karabah în 1993, când avea doar cincisprezce ani, iar de atunci ucisese mulți ruși, în Groznîi, în Tbilisi, în Țkinvali și în Makhachkala.

La vremea relatării noastre, când încă nu împlinise treizeci și cinci de ani, ajunse să servească drept comandant de operațiuni al organizației islamic din Daghestan cunoscute sub numele Jamaat Shariat, „Comunitatea Legii Islamice“. Comanda luptători care provineau de la Marea Caspică, în est, până în Cecenia, Georgia și Osetia, în vest, cu toții luptându-se pentru același obiectiv: alungarea invadatorilor și impunerea legii islamică Šaria în regiune.

Și, *inshallah* – Cu voia Domnului –, Israpil Nabiyev avea să unească toate organizațiile din Caucaz, și astfel să-și vadă visul împlinit.

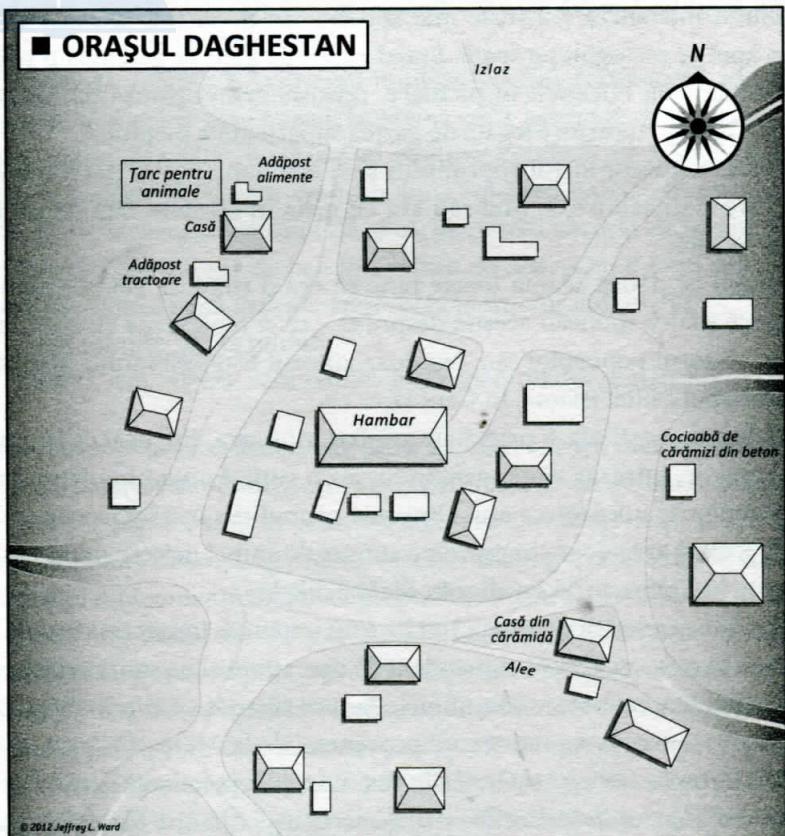
Așa cum afirmau rușii, el chiar era viitorul rezistenței.

Iar oamenii lui știau și ei asta, fapt care îi ușura viața. Cei zece soldați din forța proprie de securitate, împreună cu cei treisprezece militanți din celula locală din Argvani – oricare dintre acești oameni și-ar fi dat bucuros viața pentru Israpil.

Își rostogoli din nou corpul ca să se protejeze de curent, mutând arma odată cu el în încercarea de a găsi, odată și odată, o poziție confortabilă. Trase pătura de lână peste umăr și îndepărta paiele din barbă care i se însipseseră acolo odată cu mișcarea.

„*In fine*“, își zise el în sinea lui. Speră ca niciunul dintre oamenii lui să nu fie nevoit să își dea viața înainte de ivirea zorilor.

Israpil Nabiyev adormi în beznă în vreme ce un cocoș începu să trâmbițeze pe culmea dealului chiar deasupra satului.

* * *

Cocoșul întrerupse transmisiunea radio a rusului care stătea întins în iarbă, la câțiva metri distanță de pasăre. Omul așteptă până ce cocoșul cântă o a doua și o a treia oară, după care aduse din nou la buze microfonul stației radio prinse de harnășamentul de pe piept.

– Echipa alfa către supraveghere. Vă vedem și vom trece de poziția voastră într-un minut.

Nu primi niciun răspuns verbal. Echipa de supraveghere, compusă din lunetiști, fusese nevoită să se opreasă la mai puțin de zece metri de marginea unei cocioabe de cărămizi din beton ca să aibă vedere asupra obiectivului, aflat la alți o sută de metri depărtare. Oamenii n-aveau de gând să vorbească, nici măcar în șoaptă, atât erau de aproape de inamic. Lunetistul se mulțumi să apese de două ori butonul de transmisie, în semn de confirmare a faptului că recepționase mesajul de la echipa alfa.

Deasupra lunetistului, undeva mai sus pe deal, opt oameni auziră cele două apăsări de buton, după care se apropiară încet, pe orbește.

Cei opt, împreună cu cei doi lunetiști, făceau parte din trupele Federalnaia Slujba Bezopasnosti, Serviciul Federal de Securitate al Rusiei. În mod specific, echipa era parte din Directoratul Alfa al Centrului de Operațiuni Speciale FSB. Formând elita unităților Spetsnaz rusești, Grupul Alfa de la FSB era compus din experți în operațiuni contrateroriste, salvare de ostaci, asalturi urbane și o gamă largă de arte suplimentare mortale.

Toți oamenii din unitate erau și alpiniști, deși posedau un antrenament montan mai bun decât aveau nevoie pentru lovitura din zorii acelei zile. Vârfurile din spatele lor, dinspre nord, erau mult mai înalte decât dealurile acelei văi.

Însă oamenii erau ideali pentru această misiune datorită altui gen de instruire de care avuseseră parte. Arme de foc, arme albe, luptă corp la corp, explozibili. Această echipă alfa era compusă din asasini de elită selectați pe sprânceană. Oameni care se deplasau tăcuți și operaau în orice condiții.

Rușii înaintaseră încet prin noapte, cu toate simțurile în alertă, în ciuda durităților pe care corpurile lor fuseseră nevoie să le îndure pe parcursul călătoriei. Se infiltraseră fără probleme; în drumul lor de șase ore până la obiectiv nu avuseseră parte decât de mirosurile pădurii și nu văzuseră altceva în afară de animale: vaci dormind în picioare sau păscând nesupravegheate pe pășuni, vulpi furișându-se pe sub copaci, și chiar capre de munte cu coarne mari sus pe stânci, prin trecătorile montane.

Membrilor echipei de asalt nu le era străin Daghestanul, însă aveau experiență operațională mai mare în Cecenia învecinată, deoarece, până la urmă, erau mai mulți teroriști de ucis în Cecenia decât în Daghestan, cu toate că organizația Jamaat Shariat parea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-și prindă din urmă frații musulmani din vest. Cecenia însemna mai degrabă munți și păduri, în vreme ce zonele majore de conflict din Daghestan erau urbane, dar locația aceasta, acest Omega al nopții, sau obiectivul principal, atenua diferența. Dealuri împădurite de stâncă în jurul unui ciorchine de clădiri împărțite de drumuri de pământ, fiecare drum fiind prevăzut cu un sănț în mijloc pentru drenarea apei de ploaie către râu.

Soldații își lăsaseră rucsacii cu provizii pentru trei zile la un kilometru în spate, scoțându-și de pe trupuri orice altceva în afara instrumentelor de război. Ei se deplasau cu maximă prudență, pe poziții joase, prin pășunea de deasupra satului, grupați în echipe de doi oameni. Trecuță de echipa de lunetiști de la marginea satului și începură să se furișeze printre construcții:

un şopron, un hambar, o locuință unifamilială, apoi un adăpost de tractoare din cărămidă și tablă. În vreme ce înaintau, fiecare om urmărea cu privirea fiecare colț de clădire, fiecare drum, fiecare fereastră întunecată cu ajutorul NOD – dispozitive de observație nocturnă.

Rușii aveau puști de asalt AK-105 și duceau sute de cartușe de 5.45x39 milimetri în harnășamente de piept ergonomicice pentru muniție, care să le permită să se întindă pe sol ca să nu fie observați de vreo santinelă sau să se ferească de focul inamic. Tunicele și vestele antiglonț verzi erau mânjite cu noroi și acoperite cu pete de iarbă, ude din cauza pricina zăpezii topite și a sudorii acumulate, chiar și în frigul de acolo.

La centuri aveau teci în care se găseau pistoale rusești MP-445 Varjag de calibrul .40. Cățiva oameni cărau și pistoale cu amortizor calibrul .22, cu ajutorul căror puteau reduce la tăcere cainii de pază printr-o admonestare făcută cu muniție expansivă de 3 grame în țeasta animalului.

Își găsiră ținta și văzură mișcare în fața şopronului. Santinele. Erau și alți oameni în clădirile apropiate; unii erau treji, chiar dacă atenția lor era precară la o asemenea oră.

Rușii efectuară un arc larg în jurul țintei, ținând strâns armele să nu facă zgromot și tărându-se pe coate câteva minute înainte de a trece în patru labe pentru alte câteva minute.

Un măgar se agită pe loc, un câine lătră, o capră behăi, însă nimic ieșit din comun pentru o dimineață într-un sat. În cele din urmă, cei opt soldați se împrăștiară în spatele clădirii, în patru grupuri de câte doi, acoperind zone predeterminate de tragere cu armele lor rusești, fiecare fiind dotată cu mijloc de vedere holografic EOTech american. Oamenii se uită către punctul laser spre bucată de geam, de ușă sau de drum pe care dispozitivul optic o acoperă.

Atunci, și doar atunci, liderul echipei șopti în stația radio:

– Pe poziții.

Dacă ar fi fost o misiune obișnuită asupra unei poziții fortificate a teroriștilor, echipa alfa ar fi venit cu transportoare blindate sau elicoptere, iar avioanele ar fi lansat rachete asupra satului, în vreme ce membrii echipei ar fi sărit din transportoare sau s-ar fi lansat către sol din elicopterele de transport.

Numai că misiunea nu era una obișnuită. Oamenilor li se ordonase să captureze viața țintă.

Sursele informative din FSB spuneau că omul pe care îl căutau cunoștea nume, locații și afilieri ale celor mai mulți lideri jihadiști din Daghestan, Cecenia și Inguşetia. Dacă era prins în viață și stors de informații, FSB ar fi

dat o lovitură, practic, mortală cauzei islamismului. În acest scop, cei opt oameni care se ghemuiseră în beznă la douăzeci și cinci de metri de spatele clădirii întă reprezentau o forță de blocare. Atacatorii reali erau pe drum, tot pe jos, mergând de-a lungul văii dinspre vest. Dacă realitatea de la fața locului se asemăna cu planul operațional, atacatorii aveau să conducă ținta înspre capcana întinsă în spatele sopronului.

Conducerea Grupului Alfa decisese că planul operațional avea sorți de izbândă, dar se baza pe cunoașterea tacticilor militare folosite aici, în Caucaz.

Atacați de o forță mai mare, liderii rebelilor o luau, de obicei, la fugă. Nu era vorba că cecenii sau cei din Daghestan ar fi fost niște lași. Nu, oamenii aveau curaj din belșug. Însă liderii erau extrem de prețioși pentru ei. Soldații de rând aveau să se lupte cu atacatorii de la protecția clădirilor mărginașe și a întăriturilor de saci cu nisip. Din astfel de locuri, un singur om dotat cu o singură armă putea ține pe loc o întreagă forță de asalt suficient de mult timp ca liderul și echipa lui de protecție imediată să fugă în munții pe care, mai mult ca sigur, îi știau ca pe trupurile iubitelor lor.

Așa că cei opt oameni din forța de blocaj din Spetsnaz așteptară, își controlară respirația și bătăile inimii și se pregătiră să prindă un singur om. În zona de documente a echipamentelor pe care le cărau, oamenii aveau un card laminat cu o poză a chipului lui Israpil Nabiiev.

A fi prins de astfel de forțe speciale rusești și a-ți vedea mutra potrivindu-se cu poza omului căutat nu reprezenta deloc o soartă de invidiat.

Dar a fi prins de astfel de forțe speciale și a *nu-ți vedea* mutra potrivindu-se cu poza omului căutat constituia o soartă chiar mai rea, deoarece acei ruși aveau nevoie ca în sat să rămână un singur om în viață.